

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12747/2025
19.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА са боравиштем у ... и пребивалиштем у ..., чији је пуномоћник Далибор Радовић, адвокат из ..., против туженог „Миленијум осигурање“ АДО Београд, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Нађа Самац, адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1053/24 од 20.05.2025. године, у седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1053/24 од 20.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1053/24 од 20.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 984/2023 од 18.06.2024. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати, на име накнаде материјалне штете на возилу, износ од 51.183,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 18.06.2024. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 95.894,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1053/24 од 20.05.2025. године, одбијена је жалба туженог, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер нема потребе за разматрањем правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем материјалног права.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из Закона о облигационим односима и Закона о обавезном осигурању у саобраћају, обавезан је тужени да тужиоцу накнади преостали износ штете на његовом возилу у висини вредности плаћеног ПДВ-а за куповину нових делова чија је замена оправдана и потребна, што представља реалну штету за тужиоца, коју је тужени као осигуравач штетника дужан да накнади (а није му признао у вансудском поступку накнаде штете), полазећи од чињенице да цена за нове делове које је потребно купити подразумева плаћање ПДВ, који тиме улази у износ стварне штете.

У конкретном случају не постоје разлози за уједначавање судске праксе по питању накнаде штете у висини ПДВ-а на укупну вредност делова за замену и плаћање поправке. Одлука Врховног касационог суда коју је тужени доставио уз ревизију није доказ ревизијских навода да постоји различито одлучивање судова у истој чињенично-правној ситуацији будући да је у одлуци на коју се позива тужени чињенично утврђено да тужилац као оштећени није поправљао оштећено возило, већ да га је продао, због чега је у том предмету закључено да износ ПДВ не може да уђе у износ стварне штете, док у конкретном случају тужени није оспоравао поправку возила од стране тужиоца заменом оштећених делова. Дакле, правилна примена права у споровима за накнаду материјалне штете у висини ПДВ-а зависи од утврђених релевантних чињеница у сваком конкретном случају, док правилност утврђеног чињеничног стања не може бити разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права и потребно је да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова за посебну ревизију.

У конкретном случају, имајући у виду и приложену одлуку, Врховни суд налази да нема услова да се у овој парници дозволи одлучивање о посебној ревизији, због чега је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.09.2023. године. Вредност предмета спора је 51.183,00 динара и поступак је вођен по правилима парнице о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**